

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 60/07-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. K., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. I. M., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Okresného súdu Žilina sp. zn. 15 Nc 880/2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. januára 2007 doručená sťažnosť Ing. J. K., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. M., Ž., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 Nc 880/2000.

Zo sťažnosti vyplýva, že v uvedenej veci sťažovateľ už ústavnému súdu podal sťažnosť na okresný súd pre jeho zbytočné prietahy v tom istom konaní.

Ústavný súd v konaní č. k. II. ÚS 223/05-32 z 9. februára 2006 vyslovil, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo v konaní sp. zn. 15 Nc 880/00 okresným súdom. Súčasne bolo nariadené, aby tento súd konal bez zbytočných prietahov, finančné zadost'učinenie sťažovateľovi nepriznal, priznal mu však úhradu trov konania.

Sťažovateľ uvádza, že napriek rozhodnutiu ústavného súdu okresný súd nekoná v primeraných lehotách a bez zbytočných prietahov, tvrdí, že do podania sťažnosti vo veci okresný súd nenariadil termín ústneho pojednávania, pričom okresnému súdu v tom nebráni žiadna prekážka. Navrhuje preto, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať a žiada náhradu trov konania a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 100 000 Sk.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako i návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť je absencia príčinnej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06).

Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tvrdení, že okresný súd vo veci nekonal plynulo, a to ani po rozhodnutí ústavného súdu v uvedenej veci nálezom č. k. II. ÚS 223/05-32 z 9. februára 2006, v ktorom vyslovil, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo, a to v konaní proti ktorému smeruje táto sťažnosť. Ústavný súd z vyjadrenia okresného súdu zistil, že po náleze ústavného súdu z 9. februára 2006 okresný súd už uznesením z 13. marca 2006 nariadil znalecké dokazovanie. Pretože s vypracovaním znaleckého dokazovania sú spojené výdavky, ktoré majú hradiť účastníci konania, okresný súd ich vyzval (sťažovateľa a matku dieťaťa) na zloženie preddavku.

Matka dieťaťa požiadala o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, o čom okresný súd musel v tomto období rozhodovať. Súčasne sa však 6. apríla 2006 uskutočnilo pojednávanie vo veci zvýšenia výživného a rozhodlo sa rozsudkom. Toto rozhodnutie napadla odvolaním matka dieťaťa, v dôsledku čoho okresný súd vec postúpil na odvolacie konanie krajskému súdu, ktorý mu spis vrátil 8. augusta 2006 s tým, že vec v určenom výživnom sa stala právoplatnou 18. augusta 2006.

Ústavný súd vychádzal pri hodnotení veci z času po 9. februári 2006, kedy v tej istej veci už rozhodol pod sp. zn. II. ÚS 223/05 a nemohol opätovne posúdiť celú dĺžku súdneho konania vo veci.

Nový termín pojednávania bol určený na 23. november 2006, na ktorý sa matka dieťaťa nedostavila a pojednávanie bolo odročené na neurčito. Dňa 18. decembra 2006 bol požiadany Okresný súd Martin o doručenie spisu znalcovi. Znalec vrátil spis okresnému súdu aj so znaleckým posudkom 13. marca 2007.

Vychádzajúc z uvedeného a prihliadnuc na postupnosť krokov súdu v danej veci ústavný súd konštatoval, že tieto boli plynulé a primerané jednotlivým úkonom, ktoré súd musel vykonať s ohľadom na návrhy účastníkov. Nezistil také obdobia nečinnosti alebo neefektívnej činnosti, ktoré by odôvodňovali možnosť vyslovenia zbytočných prietahov v konaní po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 223/05 z 9. februára 2006 a v nadväznosti na to vyslovenie označeného porušenia základného práva sťažovateľa. Za týchto okolností dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, preto ju odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2007